

Братство

Богуна

ДУХ! ВОЛЯ!

БОРОТЬБА!

2

стор.

Легенда
з іменем ІРИНА

3

стор.

Дюжина знищеної техніки за добу
лише під Авдіївкою

4

стор.

Як москалі нашу правду
спотворювали

ПРО ЗВ'ЯЗОК НА ПОЛІ БОЮ РОЗПОВІДЬ СЕРЖАНТА "УТЯ"

У наступному виході нашої газети ми розповімо про те, як підтримується і працює у бойових умовах зв'язок між підрозділами ЗСУ. Розповідь про бойові будні військових зв'язківців молодший сержант батальйону "Дике поле" Першої окремої бригади спецпризначення імені Богуна із бойовим псевдо "УТЯ". Він – напрочуд вправний і професійно підготовлений зв'язківець, який досконало володіє всіма видами зв'язку, що застосовується в обстановці сучасного бою. Як і раніше, надійний зв'язок у розпал бою чи проведення штурмової атаки відіграє одну із ключових ролей і забезпечує успіх, або ж мінімізує потенційні втрати у разі наступу противника. Молодший сержант "УТЯ" детально, зі знанням справи, розповідь про те, як він і його бойові побратими не лише використовують усі можливі засоби зв'язку, але й швидко, оперативно, винахідливо ремонтують пошкоджене у боях обладнання. "Те, що пише книжка, те, чому нас навчали – дуже важливе і потрібне, але новації, вдосконалення та пропозиції із їх негайним втіленням у бойовій обстановці, варті чогось більшого, бо вони реально посилюють боєздатність українського війська", – каже "УТЯ". Про те, наскільки дієвою і визначально значимою для зв'язківців ЗСУ є допомога волонтерів, про те, як українське військо в умовах вторгнення рашистів ні на йоту не поступалося агресорові у жодному із показників якості зв'язку у бойовій обстановці, читайте у наступному виході нашої газети.

ЛЕЙТЕНАНТ ІРИНА, ЯКА ВЖЕ – ЛЕГЕНДА!

Її просто важко не помітити. Про неї не можна "не знати". Про лейтенанта Ірину із батальйону спецпризначення "Дике поле" насправді знають усі бійці цього, вже навіть легендарного підрозділу Першої окремої бригади спецпризначення ім. Богуна.

Ірина прийшла у лави ЗСУ із волонтерської організації. Також дуже відомою столичної волонтерської структури Motohelp. Те, що дівчина із технікою на "ти", це вже не звича, а норма, але ось медична евакуація у виконанні лейтенанта Ірини та її побратимів – це насправді звича, мужність і професіоналізм найвищого ґатунку. Вона має орден "За мужність", якою її нагородив Президент України. Хоча й трохи ніяковіє при згадці про нагороду, бо вважає, що поряд з нею живуть і невтомно працюють багато людей, які "роблять значно більше, ніж я". Вона вміє все, що можуть і роблять звичайні військовослужбовці: копати окоп за тридцять хвилин, вмиватися холодною водою, але головне – вона може, здатна і готова надавати допомогу пораненим побратимам у будь-якій обстановці. Під Лисичанськом Ірину наздогнали уламки крилатої ракети, які розірвалася за 50 метрів. Три осколки й досі залишаються у її тілі, а поранення із кровотечею та вибухову контузію вона перенесла "на ногах".

Вже після кількох хвилин розмови стає зрозуміло, що лейтенант Ірина – напрощуд мужня жінка, справжній, випробуваний горнилом війни патріот своєї країни. Вона найбільше переживає втрати побратимів. На жаль, їх багато, хоча медична евакуація у підрозділах ЗСУ за рік після 24 лютого 2022-го зробила просто таки гігантський крок у своїй діяльності із порятунку поранених бійців. Ірина каже, що на війні зрозуміла багато чого із речей, які можливо у "мирному" житті обминули б її взагалі, як людину. Наприклад, боязнь загибелі, смерті у боях, в обстановці втрат притуплюється і якраз тут, у таких ситуаціях народжується все ж таки дивовижне відчуття, що "помирати не страшно". Проте Ірина визнає, що ідеальний результат для кожного (і для неї – також) – пережити цю війну. І, звісно ж – здобути перемогу! Саме так!

У ПЕРЕМОЗІ – НЕ СУМНІВАЄМОСЯ. ТОМУ ТУРБУЄМОСЬ ПРО МІЦЬ КОРДОНІВ

ПЕРША ОКРЕМА БРИГАДА СПЕЦІАЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ІМЕНІ БОГУНА ПІДПИСАЛА МЕМОРАНДУМ ПРО СПІВПРАЦЮ ЗІ СПІЛКОЮ ЛИТОВСЬКИХ СТРІЛЬЦІВ. У МЕМОРАНДУМІ ВИЗНАЧЕНО КОНКРЕТНУ МЕТУ ВІЙСЬКОВОЇ СПІВПРАЦІ – ПІДГОТОВКА УПРОДОВЖ РОКУ 12-ТИ ГРУП СПЕЦІАЛЬНО НАВЧЕНИХ І ПІДГОТОВЛЕНИХ БІЙЦІВ ДЛЯ НЕСЕННЯ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ. У КОЖНІЙ ГРУПІ, ЯКА НАБИРАЄТЬСЯ ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ КУРСУ СПЕЦПІДГОТОВКИ, НАРАХОВУЄТЬСЯ ПО 50 БІЙЦІВ. У ТРАВНІ 2023-ГО РОКУ ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ ВИПУСК ТАКОЇ ГРУПИ ФАХІВЦІВ ІЗ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ, ЯКІ ПРОЙШЛИ ПОВНИЙ КУРС НАВЧАННЯ ЗА ПРОГРАМОЮ, ЯКА БУЛА СКЛАДЕНА НА ОСНОВІ НАЙАКТУАЛЬНІШИХ ЗАВДАНЬ ПРИКОРДОННИХ ВІЙСЬК. ВСЬОГО ЗА ЧАС НАВЧАННЯ ІЗ ГРУПОЮ У СКЛАДІ 50-ТИ КУРСАНТІВ ПРАЦЮВАЛИ ДЕСЯТЬ НАЙКРАЩИХ ІНСТРУКТОРІВ РІЗНИХ НАПРЯМКІВ ТА ПРОФІЛІВ ВІЙСЬКОВОЇ ПІДГОТОВКИ. ФАКТИЧНО І РЕАЛЬНО ЗАНЯТТЯ БУЛИ ОРГАНІЗОВАНІ ТАК, ЩО ОДИН ІНСТРУКТОР ПРАЦЮВАВ ІЗ КОНКРЕТНОЮ "П'ЯТІРКОЮ" КУРСАНТІВ – ПРИКОРДОННИКІВ. ОДИН ІЗ ТАКИХ ІНСТРУКТОРІВ РУСЛАН ЖУРИЛО, ЯКИЙ СЛУЖИТЬ У БАТАЛЬЙОНІ "ГАЙДАМАКИ" ПЕРШОЇ ОКРЕМОЇ БРИГАДИ СПЕЦПРИЗНАЧЕННЯ ІМ. БОГУНА, РОЗПОВІВ НАМ ПРО ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПІДГОТОВКИ БІЙЦІВ -ПРИКОРДОННИКІВ.

– Не секрет, що Україно – російський кордон, який нам доведеться вже у недалекій перспективі охороняти, боронити і захищати від потенційного ворога, по периметру сягає тисяч кілометрів, – каже Руслан ЖУРИЛО. – Дуже складне і відповідальне завдання буде стояти перед нашими підрозділами прикордонників, а тому вже зараз ми ставимося дуже серйозно до підготовки, навчання, тренувань і вишколу майбутнього покоління прикордонників. Звісно, досвід наших друзів, наших соратників із Литви, а в майбутньому – із Польщі, нам неабияк пригодиться. Але вже перший такий вишкіл, який пройшли 50 бійців, засвідчив, що досвід саме українських інструкторів, має першочергове значення і вагу. Проте ми радо і дуже охоче сприймаємо бажання наших друзів-литовців допомогти нам і у цьому аспекті.

– Якщо коротко, про основні навички та прийоми, які займали найбільше часу у ході підготовки бійців – прикордонників..

– Ньюансів та деталей такої підготовки насправді дуже багато. Але що важливо? Хлопці вчаться взаємодіяти у складі малих груп, а якщо потрібно – вони готові до швидких штурмових операцій, які зараз відбуваються, а у недалекій перспективі – стануть масованими у виконанні ЗСУ. Причому, навчання елементами ефективних штурмових дій ми відпрацьовували, як у міській місцевості, так і в умовах боїв у розташуванні ворожих підрозділів. Штурми бліндажів, опорних вузлів та "точок" для нашої першої півсотні випускників – прикордонників можуть бути звичними, а головне – ефективними операціями. Загалом, якщо підсумувати зміст навчальної підготовки, то вона була дуже інтенсивною, напруженою, але проходила в умовах найповнішого забезпечення усіх видів навчально-тренувальних занять. Що важливо – курсанти мали дуже пристойні побутові умови для щоденного життя, навчання і, нехай короткочасного, але повноцінного відпочинку.

– Таким чином, перший випуск воїнів -прикордонників можна назвати успішним?

– До того ж, підрозділ потужний не лише вишколом кожного курсанта, а ще й бойовим злагодженням, бездоганим рівнем взаємодії і взаєморозуміння.

Без сумніву, у військах, куди направлять такий підрозділ "профі", матимуть дуже суттєве зміцнення чи підкріплення.

– Цікавим аспектом підготовки і підготовленості наших воїнів є технічна сторона. Техніка, на якій готуються курсанти -прикордонники, має західне походження?

– Я б не сказав би, що ми вже зараз повністю і загалом забезпечені технікою із європейських країн. Адже масштаби такого переоснащення мали б бути просто титанічні. А поки що ми маємо чудові зразки американських "Хамерів" чи французьких "Бредлі", хоча питання забезпечення дизельного палива бездоганної якості та запасних частин для ремонту такої техніки сьогодні одне із головних. Натомість БМП-3, яка є на озброєнні у рашистів і часто стає нашим трофейним здобутком, працює також ефективно. Скажу більше, "рашики" приганяють у фронтіві розташування абияк підготовлену техніку. Але наші умільці дуже часто роблять із трофейними російськими зразками справжні дива. У підрозділах ЗСУ трофейна техніка із мордору воює зна-

чно краще, аніж у підрозділах самих рашистів.

– Які ще переваги ЗСУ ви можете окреслити сьогодні у ході масштабного військового протистояння із однією з найбільших армій світу?

– Ну насамперед, ми на своїй території, якщо точніше – на рідній для нас землі, яку зайда-загарбник вирішив у нас забрати. Ще одна деталь, яка сьогодні усім очевидна – українське військо швидко опанувало всі премудрості сучасної війни. І це – у надзвичайно складних умовах протистояння із агресором, який останнє десятиріччя активно готувався до війни із Україною. Ну, і фактор вирішального впливу, який визначає нашу перевагу – допомога більшості цивілізованого світу. Вона вже на наших очах стає все більше очевидною.

– Яким ви бачите майбутнє цієї держави, яка зазіхнула на нашу свободу і ставить під сумнів сам факт існування України?

– Я відповім на запитання про те, чого і якої долі заслуговує нинішня росія? Однозначно – у нинішньому стані ця держава не має права існувати. Вона має бути

подрібненою на 30-40 окремих утворень і саме тоді у них виникне бажання та стимули жити так, як живуть інші народи світу. Це ідеальна ситуація, яка унеможливить імперські устремління нинішніх рашистів.

– Ну, а щодо майбутнього України, яке настане після нашої перемоги?

– Про це сьогодні заговорили дуже часто і очевидно це нагальне завдання і проблема. Яким би не був план закордонної підтримки чи допомоги, нам слід розраховувати на власні сили. Маємо дуже тривожну статистику, яка свідчить про, як мінімум, 8 мільйонів мігрантів із України. Чимало з них не повернуться додому. Багатьом просто немає куди, бо такі міста як Бахмут, Волноваха, Маріуполь вже зараз зруйновані дола. А скільки нових і гігантських руйнувань завдають нам рашисти ледь не щодня. Виходячи із вище зазначеного, ті, хто сьогодні живе, працює і бореться в Україні за свою незалежність і свободу, мають розуміти, що війна ще не завершена. Ще раз – гуртуватися і бути напоготові! Хоча важко і дуже важко. Бо у людей завершуються чи й вже завершилися певні резерви чи запаси, а допомагати ЗСУ треба й надалі.

– Наскільки сьогодні зміцніли ЗСУ і наскільки готові до найвідповідальніших завдань?

– Відповім, як військовослужбовець батальйону "Гайдамаки" бригади імені Богуна. Наша міць, наш рівень вишколу та підготовки виріє на голову у порівнянні із періодом річної давності. Бригада здобула важливий досвід і вже зараз може вважатися однією із кращих частин. Тим паче, ім'я лицаря українського народу Івана Богуна, безумовно надає нам додаткового натхнення для вдосконалення своєї військової майстерності. Як уродженець міста Жовті Води, де навесні 1648 року розпочався марафон переможних битв визвольної війни українського народу, змалку бачив пам'ятник із зображенням Хмельницького, Богуна та Кривоноса. Тому ім'я славного полковника Богуна для нашої бригади вже сьогодні важить дуже багато. Якщо стисло, але промовисто і чітко – Іван Богун – це дух перемоги. Це той настрій, яким ми сьогодні живемо, надихаємось і керуємось у всіх своїх помислах. І сумніву у нашій перемозі сьогодні не має вже ніхто!

СВЯТО ОСТАННЬОГО ДЗВОНІКА – СИМВОЛ ГІДНОГО ПОПОВНЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЕЛІТИ УКРАЇНИ

27 ТРАВНЯ 2023 РОКУ В КИЇВСЬКОМУ ВІЙСЬКОВОМУ ЛІЦЕЇ ІМЕНІ ІВАНА БОГУНА ВІДБУЛИСЯ УРОЧИСТІ З НАГОДИ СВЯТКУВАННЯ ДНЯ ОСТАННЬОГО ДЗВОНІКА.

На свято завітали почесні гості: начальник Військової адміністрації Києва – випускник нашого ліцею, генерал-полковник Сергій Попко, начальник Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського генерал-полковник Михайло Коваль, командувач підготовки командування Сухопутних військ Збройних сил України, Герой України, генерал-майор Віктор Ніколюк, Голова Наглядової ради, директор з управління персоналом Корпорації "Оболонь" Сергій Блощаневич, заступник голови Печерської районної в місті Києві державної адміністрації Анатолій Невмержицький, полковник запасу, випускник училища 1968 року, заслужений працівник освіти України Віктор

Яцина, виконавчий директор Всеукраїнської громадської організації "Кадетська співдружність" Євген Смушков та представник Першої Окремої бригади спеціального призначення імені Івана Богуна підполковник Петро Пивовар.

З привітальними словами до випускників-ліцеїстів та гостей святували звернулись: генерал-полковник Сергій Попко, генерал-полковник Михайло Коваль, генерал-майор Віктор Ніколюк та генерал-лейтенант Олександр Кривенко.

Начальник ліцею Герой України генерал-майор Ігор Гордійчук подякував випускникам за сумлінне навчання, за їх цілеспрямований намір продовження навчання у найславетніших вищих вій-

ськових навчальних закладах Міністерства оборони України для здійснення заповітної мрії в майбутньому – поповнити потужні лави офіцерського корпусу Збройних сил України.

Ігор Володимирович підкреслив той факт, що цього року в доросле життя з КВЛ випускається 299 вихованців, серед яких 24 дівчини. Ігор Володимирович зазначив, що сьогоднішні наші випускники – це майбутнє Збройних сил України, їхня еліта, надія нашої держави. Він зауважив, що саме на долю наших сьогоднішніх випускників, особового та педагогічного складу припав час повномасштабного вторгнення, розв'язаної рашистською армією країни-терориста на території нашої неньки – України. Перед

нами постало завдання, з яким ми гідно впорались – збереження життя та здоров'я наших вихованців та якісне навчання майбутньої генерації офіцерського корпусу Збройних сил України.

Присутні вшанували пам'ять загиблих героїв, серед яких 43 випускники ліцею, які до останнього подиху відважно боронили Батьківщину задля світлого майбутнього своєї країни, збереження у лоні нашої держави демократичних цінностей.

За сталою традицією після вручення нагрудних знаків випускникам відбувся ритуал "Прощання з Бойовим прапором ліцею".

Після урочистої частини відбувся яскравий виступ ліцеїстів: дефіле барабанщиків, показ прийомів з карабінами, виступ групи з рукопашного бою та виконання ніжного та чуттєвого вальсу.

Керівництво та особовий склад Київського військового ліцею бажає нашим вихованцям-випускникам подальших звершень, перемог та бути гідними синами й доньками благословенної України.

Поблизу Авдіївки наші захисники спалили до 12-13 одиниць бронетехніки рашистів за добу

Щоб потрапити на передові позиції підрозділу, який тримає оборону на Авдіївському напрямку, треба проїхати через розтрощені вогнем рашистської артилерії українські села. Їх багато: Желанне, Карлівка, Нетайлове, Орлівка, Тоненьке, Ласточкине та інші. Колись квітучі й заможні, нині вони пусті й скалічені.

Крім спроб ведення штурмових дій, здійснює авіаційні атаки, – пояснює тактику ординців заступник командира. – Щодня, починаючи зранку, наші позиції піддаються бомбардуванню з повітря. Завичай рашистські літаки або гвинтокрили завдають удари не входячи в зону дії нашої ППО. Вони знають, що нам є, чим їх зустріти. Ми утримуємо визначені позиції ще з початку цього року і не посту-

пилися ворогу жодним метром. Це їх дуже дратує. Минуло вже півтора року після початку широкомасштабного вторгнення, а вони досі топчуться на місці. Ми щодня бачимо зі своїх позицій легендарний і нескорений ДАП. Це символ непохитності нашого українського духу і нагадування, що Донбас завжди буде українським. Дуже ефективно працює наша артилерія. За допомогою аеророзвідки гармати своєчасно завдають потужних ударів по окупантах. Були дні, коли захисники позиції спалили до 12-13 одиниць броньованої техніки московитів за добу. Дуже ефективно воїни застосовують озброєння, яке нам надали західні партнери. Наприклад, американський 40-мм автоматичний гранатомет МК-19. Гранатометники відзначають його високу вогневу міць і швидкість стрільби до 350 пострілів за хвилину.

– Коли ми застосовуємо проти окупантів осколково-фугасні гранати з розльотом уламків до 15 метрів, шансів вижити для них майже не залишається, – розповідає командир розрахунку МК-19. – А кумулятивна-осколкова граната легко пробиває броню товщиною до 52 мм. Крім того, цим гранатометом можна вести вогонь по навісній траєкторії з закритих позицій по заданих координатах, що дозволяє вражати цілі, які розташовані за пагорбами або в лісосмугах. Також дуже ефективно показали себе 12,7-мм кулемети "Браунінг" М2. У нього високі показники з дальності стрільби та пробивні спроможності. Бронейним патроном може зупинити ворожі БТри.

Для чого Росія запустила фейк про "зникнення Залужного"?

Росіяни вигадали фейк про "зникнення" головнокомандувача Збройних сил України Валерія Залужного для деморалізації захисників у Бахмуті. Про це заявила заступниця міністра оборони України Ганна Маляр.

За її словами, росіяни запустили інформаційну хвилю про нібито зникнення головнокомандувача Валерія Залужного.

"Главком на місці. Робить свою роботу. Щойно спілкувались. Це типова інформаційна технологія спрямована на деморалізацію нашого війська. По часу дії вона дуже коротка – від декількох годин до одного дня. Бо інформацію легко перевірити. А ефект від неї очікується у разі влучного моменту поширення та масовості", – пояснила Маляр.

Маляр пов'язала фейк про Залужного із ситуацією в Бахмуті.

"Момент поширення зрозумілий – пік напруги в Бахмуті, коли навіть декілька деморалізованих військових з нашого боку їм полегшать ситуацію. Власне, заради цього і купа передчасних повідомлень про "взяття" Бахмута", – заявила заступниця міністра оборони.

Російська влада не знає, як реагувати на події у Белгородській області

Черговий рейд "Російського добровольчого корпусу" (РДК) та "Легіону Свободи Росії" (ЛСР) показує відсутність у Кремля розуміння, як реагувати на ситуацію. Крім того, у російському інфопросторі через це виник хаос, зростає критика на адресу російської влади.

"Суперечливі повідомлення з офіційних російських джерел про ситуацію в Белгородській області та очевидне особисте рішення губернатора Белгородщини Гладкова відповісти на дії РДК і ЛСР свідчать про те, що Міністерство й Гладков не координують свої дії у відповідь на рейди", – зазначають у звіті.

Аналітики ISW додають, що реакція російської влади була зосереджена в основному на інформаційних ефектах, і немає жодних ознак того, що російське керівництво визначило ширшу політику запобігання подальшим обмеженим рейдам у прикордонні регіони Росії. Також, зазначається, що лишається незрозумілим, чи організовує російська влада евакуацію у відповідь на ці дії, хоч Гладков стверджував, що 4 000 мешканців уразливого району наразі перебувають у пунктах тимчасового розміщення у зв'язку з евакуацією.

Обмежені рейди та обстріли кордону в Белгородській області все частіше стають центром критики на адресу російського військового керівництва. Засновник ПБК "Вагнера" Пригожин 3 і 4 червня 2023-го року знову використав ситуацію в Белгородській області для критики Міноборони РФ, особливо вказавши на відсутність реакції з боку голови відомства Сергія Шойгу, генерал-полковника Олександра Лапіна та начальника Генерального штабу РФ генерала Валерія Герасимова. Колишній російський офіцер і затятий терорист-ультранационаліст Ігор Гіркин стверджує, що Кремль не може нічого зробити з ситуацією в Белгородській області.

СПОТВОРЕНА ПРАВДА – магнатське літописання часів промосковської Гетьманщини

СТОРІНКИ ІПАТСЬКОГО ЛІТОПІСУ КОМПІЛЬОВАНОГО В МОСКОВІІ В 15-16 СТОЛІТТЯХ

На жаль в українській історії автентична джерельна база слов'янського та українського походження велика рідкість. Бо переважна більшість літописних матеріалів останніх тисячоліть або жорстоко понижені, або замінені на чужинські "джерела".

Не секрет, що в радянський час репресивною машиною НКВД та КГБ було заборонено детально препарувати давньослов'янський період та шукати ознаки найдавніших державностей на землях України. За партійними настановами таких не мало існувати взагалі.

Піднесені на щит царським істориком Карамзіним князі Рюриковичі мали бути засновниками всього слов'янського державного. До них нічого путнього на землях України не повинно було бути взагалі. Про це пишеться у статтях з інтернету:

- "СЛОВ'ЯНСЬКА АРХЕОЛОГІЯ І ТАЄМНИЦІ ВЕЛИКОЇ ДУХОВНОЇ СПІЛЬНОСТІ";
- "ДАВНЬОРУСЬКІ ЛІТОПИСИ – ЦЕ ФАЛЬШИВКИ 15-16 СТОЛІТЬ!";
- "СЛОВ'ЯНСЬКА ІСТОРІЯ – ЗАГУБЛЕНЕ МИНУЛЕ (ГІБРИДНІ ВІЙНИ ТА УКРАЇНА)";

Як результат – колосальний період українського державотворення глибиною щонайменше у 3 тисячі років (з II тисячоліття до н.е. до I тис. н.е.) був повністю вилучений з нашого минулого та замінений безликими і безіменними археологічними культурами, нав'язаними твердженнями про "дикість" та "недолугість" давніх слов'ян.

З цієї причини, українці майже нічого не знають про давні слов'янські, праукраїнські держави – **Артанію, Дулібію, Рось, Волинь-Україну 14-17 століть**. З їх пам'яті стерто минуле колись шанованих народом керівників: Бусів, Рахманів, волхвів.

Знаходячись в полоні карамзінських імперських наративів, наукова спільнота і досі довіряє компільованим в Золотій Орді "давньоруським" літописам 15-16 століть та не ставить під сумнів їх відповідність оригіналам 11-12 століть (найпевніше велесовичним), які були викрадені зі спаленого в 1169 році Андрієм Боголюбським Києва.

Ця спільнота відкидає необхідність пошуку оригінальних літописів докирилич-

ної пори, ігноруючи всі наявні свідчення про давні державності слов'ян на теренах України.

Тому виникають запитання. Чому весь історичний виклад минулого України досі формується за московськими літописними підробками та творами Карамзіна? Чому цураємося найдавніших свідчень праукраїнського державотворення?

Проте і це не все. Не менш заплутаною виглядає ситуація з джерелами періоду держави Волинь-України 14-17 століть та магнатської Гетьманщини 17-18 століть. Про це йдеться у статтях:

- "КАРТИ РОСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ ПІЗНЬОГО СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ: ВОЛИНЬ-УКРАЇНА XVI-XVII СТ.";
- "ЧОМУ НАШІ СЛОВ'ЯНСЬКІ ПРЕДКИ СТАЛИ УКРАЇНЦЯМИ";
- "ХАРАКТЕРНИЦТВО – ВІД МИНУЛОГО ДО МАЙБУТНЬОГО: ПРО БРАТСТВО БОГУНА".

Нині літописних джерел держави Волинь-України 14-17 століть ви не побачите. І не тому, що їх не існувало. А тому що у період світоглядної зради частини української старшини 16-17 століть (магнатів, шляхти) за ними полювали з метою знищення.

Є думка, що значна частина таких літописів була схована представниками Української держави (Волинь-України) у надійних місцях, для майбутніх поколінь українців.

Натомість магнатством і шляхтою у 17-18 століттях були запропоновані інші "джерела", написані в Гетьманщині – промосковському магнатському та шляхетському утворенні авторитарного типу.

Це так звані "козацькі" літописи. Вони – творчість магнатських чи гетьманських літописців, здебільшого писарів, прихильників та послідовників Зиновія Хмельницького та Гетьманщини періоду Руїни, літописи Самовидця, Грабянки, Величка...

Їх автори – вихідці з промосковської по духу старшини 17-18 століть. Самі ж твори написані на 40-70 років пізніше від подій середини 17 століття (таких як Берестецько-Мізоцька битва 1651 року). Вони видані у період 1710-1720 років.

Ці твори суто замовні та змальовують

РОЗУМІННЯ МИНУЛОГО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ПОВИННО БАЗУВАТИСЯ НА ТИХ ДЖЕРЕЛЬНИХ МАТЕРІАЛАХ, ЯКІ НАЙБЛИЖЧЕ ВІДПОВІДАЮТЬ ЛОГІЦІ ТА СМІСЛУ ПОДІЙ, ЯКІ ЗДАТНІ РОЗКРИТИ НАМІРИ ВСІХ УЧАСНИКІВ, ЯК ПЕРЕМОЖЦІВ ТАК І ПЕРЕМОЖЕНИХ. ОСОБЛИВО КОЛИ МОВА ЙДЕ ПРО БОРОТЬБУ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ, ЗА ЙОГО ЗАБУТІ ДЕРЖАВНОСТІ, ЗА ПРЕДКОВІЧНІ СВІТОГЛЯДНІ ПОЗИЦІЇ, ЯКІ ФОРМУВАЛИ ТА ФОРМУЮТЬ ДУХ І ЕСТВО УКРАЇНЦЯ.

шляхетсько-гетьманське бачення подій 17 століття. Більшість з них мають подячні написи Московському царю (як то літопис Величка).

Зиновія Хмельницького, єзуїта та католика, засновника Гетьманщини (гетьман – від тевтонського "гауптман", начальник), такі літописи показують як великого полководця, приписуючи йому усі можливі та неможливі здобутки середини 17 ст. н.е.

Чому так? Бо Гетьманщині було потрібне ім'я, яке б визнавали магнати, католицькі кола Європи, якому була б вдячна Москва. Так подвійне ім'я, Зиновій-Богдан, вказує

століття, найперше Івана Богуна. Ще у середині 17 століття залежний від ідеологів заходу та сходу (про це говорить його велика приватна переписка з магнатами, королями, царем, султаном, де він просить підтримки та визнання), Хмельницький направляє зусилля на відокремлення Лівобережжя та Подніпров'я від інших земель держави України (Волинь-України).

Спокусившись дворянськими титулами та посадами московського православ'я, послідовники Хмельницького прикладають максимум зусиль, щоб остаточно поставити Гетьманщину в повну залежність від Московії та царської влади.

Так почався довгий та гіркий період московського свавілля на українських землях, який закінчився руйнуванням Гетьманщини та передачею її клейнодів до Петербургу, де вони є і нині...

То які висновки слід зробити зі сказаного вище? Вони прості:

1. Московські наративи стосовно "дикості" слов'ян та їх бездержавності, направлені в першу чергу проти правдивого минулого України. Тому вивчення праукраїнських державностей трьохтисячолітньої давнини (Артанії, Дулібії, Росії) стануть кінцем московської брехні та актом розвінчання московського псевдослов'янзму;

2. Московські кириличні компіляти, так звані "давньоруські" літописи, є московськими підробками золотоординського часу, 15-16 століть, та сформовані на основі вкрадених з Києва більш ранніх літописів, 11-12 століть (найпевніше велесовичних);

3. Магнатські ("козацькі") літописи 17-18 століть, часів Гетьманщини, є творами замовними, і не відтворюють правдивого минуло загальноукраїнської держави 14-17 століть – Волинь-України;

4. Українська наука і досі перебуває під впливом московських наративів та не намагається змінити свого стосунку до підсунутої Москвою "джерельної" бази. Вона досі не розуміє односторонності і тенденційності магнатських літописів 17-18 століть.

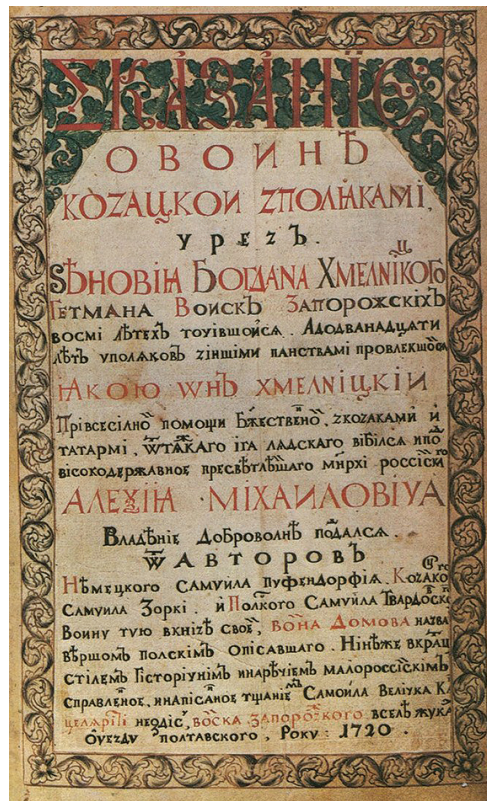
Події розпочатої Московією війни проти України 2022-2023 років, зухвала брехня про "братність" українців з москoviтями, заперечення тисячолітнього українського державницького минулого, лишень підтверджують сказане вище.

Московські ідеологи, як і їх поплічники, дратівливо біснуються від спроб українських дослідників відкрити правду минулого, розбити брехливу московську луду.

Лиш осягнення минулого Артанії, Дулібії, Росії, Волинь-України 14-17 століть, допоможе швидко подолати усі намагання промосковських сил і далі тримати на шийі України зашморг лукавого "братства".

То чи не настав час прискорити процес звільнення?

Підготував Валентин ДЕМ'ЯНОВ

СТОРІНКА ЛІТОПІСУ САМІЙЛА ВЕЛИЧКА 1720 Р. З ПОСВЯТОЮ МОСКОВСЬКОМУ ЦАРЮ

на католицьке дитинство гетьмана, яке дозволяло йому вчитись у єзуїтському колегіумі Львова та стати єзуїтом. Натомість договори гетьмана з царем відкрили Москві дорогу на Україну.

Так через удаване православ'я, приховане сповідання католицизму, а, надалі, московської імперської політики, пройшла значна частини української старшини та українського духовенства 16-17 століть, що і привело країну до Руїни.

З часу таких подій починається жорстока боротьба з справжнім українським літорисанням і тими джерелами, якими опікувалась Українська держава (Волинь-Україна) та власне Іван Богун (про нього відеофільм – "БЕРЕСТЕЧКО. БИТВА ЗА УКРАЇНУ", частина 1 та частина 2).

У цей же час, з московського "благословління", на Гетьманщині кінця 17 – початку 18 століть формується "образ державного лідера" – Зиновія-Богдана Хмельницького, який надалі підноситься на щит царизмом та сталінізмом, і якому приписують подвиги українських героїв 17